

reere det. Hvad et Menighedshjem er, ved jo enhver, det er et Sted, hvor man kan samle en Gang om Ugen eller to og høre paa en Indremissionær, der kan tale om Religion, det har man ellers gjort i Skolerne før. Men saa paa den anden Side bethyber det ogsaa, at der skal knyttes en vis filantropisk Institution dertil, det vil sige, at der skal ansættes en Økonom ved dette Menighedshjem, hvor fattige Børn kunne bespises. Den Tanke er meget smuk og minder om det Belgørenhedsværk, som Huset skal være et Minder om, og som Munkene udøvede i sin Tid; men den tiltaler ikke mig, man kan bespise de fattige Børn i Skolerne, saa gøres der ikke Forstel paa, om denne eller hin Familie har gjort sig . . . (Bluhme: fortjent!) . . . nej, ikke fortjent, men saaledes, at Præsten er blevet særdeles velvillig stemt mod den Familie, og jeg vil sige, det skaber jo egentlig kun et Gykkertit og ofte og fører maaske til meget stærkere Sektteri, end det, der er oppe nu for Tiden. Det er efter min Mening noget farligt at komme ind paa. Om det end ikke nu ligger for, at dette Hus skal benyttes som Menighedshjem, saa er saa meget vist, at det er det, der har rejst Spørgsmaalet til sidst. Der er et Andragende inde om noget saadant, man har ikke paapeget nogen anden Brug af Huset end netop det. Jeg vil ærlig tilstaa, at i disse kirkeligt bevægede Tider vil jeg ikke være med til at oprejse Missionshuse hverken for denne eller hin Sekt.

Svar: Ja, det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg har at gøre. Vi have faaet en Gentagelse i Aften af, hvad der skete i Formiddagsmødet. Saa vel den ærede Ordfører som det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen) gjorde den Paastand gældende, at de vilde skyde Ansvar et fra sig for, at det foreslaas os at bevilge denne Sum, og lægge det over paa Randers Kommune. Jeg ser ikke rettere, end at det er at stille Sagen selvstændig paa Hovedet. Hvad mene de Herrer med, at de ikke ville paanøde Randers Kommune denne Bevilling paa noget over 46,000 Kr? Naar det er Meningen, at De ikke ville lægge et Tryk paa Randers Kommune, saa hold Dem derfra, lad saa Randers Kommune sørge for sig selv. Den har været i Stand dertil i tidligere Dage, og jeg er sikker paa, at den er det endnu. Man kommer her med saadanne Grunde, at man taler om et saakaldt arkitektonisk Kunstværk og et Mindesmærke, det skal bevares; men naar man saa paastaar med det samme, at man ikke vil lægge et Tryk paa Randers Kommune for at sætte sin

Wilje igennem, saa gaar det over min Forstand og — jeg kan godt tilføje — et godt Stykke ind i Præstens. Idet jeg gør denne Bemærkning, kommer jeg til at tænke paa, at der er nok ogsaa Præster med i Spillet, og det kan maaske begrunde, at man har været saa ivrig for at faa Sagen frem. Det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) hører jeg nu har en ikke uvæsentlig Andel i, at man i Finansudvalget er bleven enig om den Beslutning. Jeg beklager det, og jeg gør det af den Grund, at man her vil paanøde Kommunen denne Bevilling. Jeg tager mig den Driftighed at nedlægge en Protest imod den Opfattelse, at de Herrer kunne skyde Ansvar et fra sig. Nej, naar det bevilges, saa have de det fulde Ansvar for, at De have foreslaaet os det, og at det bliver vedtaget her, og saa er der lagt et Tryk paa Randers Kommune. Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet; jeg kan ikke fatte det; om andre kunne det bliver deres Sag. Jeg vil sige til de Herrer: læg deres varme Følelser til Side for det, der er talt om af Ministeren, Ordføreren og fra flere Sider, og læg især Mærke til Repræsentanten for Randers (Lüttichau), hvis Interesse er meget varm for denne Sag. Han ønsker netop, at Randers skal faa fri Hænder og blive fritagen for Paavirkning fra vor Side, og det turde være fuldstændig rigtigt og fornuftigt og i de mange Smaaborgeres sande Interesser; thi det vil jeg sige til de Herrer. De skulle lidt varetage de Menneskers Interesse, og det gøre de bedst ved at lade denne Bygning forsvinde og give Plads, saa at de ikke skulle staa paa Ryggen af hinanden som Sild i en Tønde, saa man ikke kan komme frem for alle dem, der ville tilbyde deres Varer. Randers Byraad har jo henvendt sig til Rigsdagen og rimeligvis ogsaa til Finansudvalget om en Bevilling for at faa Bygningen revent og faa større Plads til Torv. De kunne være ganske rolige for, De kunne være sikre paa, at de renoncere paa den Bevilling, her er Tale om, naar de faa Lov til at lade det Hus forsvinde. Jeg skal ikke udtale mig yderligere derom. De have i Formiddags hørt min Mening, og den fastholder jeg, thi jeg er ikke bleven rokket ved, hvad jeg har hørt siden, men jeg vil blot sige til Folketinget, at De gøre ikke ved denne Bevilling Randers Kommune nogen Tjeneste og navnlig ikke de Smaaborgere, som paa Torvedage skulle sult fortjene deres Brød ved at præsentere deres Varer. Det er lutter Smaating lige ned til grønne Kranse, Sivsko o. s. v., som man præsenterer der. Giv Plads til det; det er meget bedre